

Borut Gombač

VŽIGALICA V SNEGU

OSEBE:

ON

ONA

1

Prva slika je izgubljena v praznini. ON prižiga vžigalico za vžigalico in poskuša z glasom in koraki ustvariti meje prostora. ONA je utelešena tišina.

TIŠINA... NENADOMA ZAPRASKETA VŽIGALICA

ON: *Je kdo tukaj?*

TIŠINA

ON: *Je kdo...? Ni nikogar?*

TIŠINA

ON: *(zavpije)* Ni nikogar? *(odmev)*

TIŠINA

ON: *Nikogar, ki...*

TIŠINA

ON: *Nikogar, ki... Ki – kaj? Kaj sem že hotel...?*

TIŠINA

ON: *Hotel sem vprašati, če ni nikogar, ki... ki... (vzdihne)* Ne, ne bo šlo, pozabil sem. Spet sem pozabil. Zmeraj pozabljam. Zmeraj se izgubljam v... Saj res »izgubljam«, to je beseda, ki jo iščem. Le kako se tega nisem spomnil že prej? »Izgubljam«, seveda, to je pojem, izgubljen pod kožo tega jecljanja. Prav zaradi »izgubljam« sploh lahko govorim o koži, o telesu, ki... ki je izgubilo vse razen sebe. Se pravi: razen mene. Izgubil sem se. Bi mi lahko kdo povedal, kako se pride v... Ali še bolje: kako se pride iz... Od kod že?

TIŠINA

ON: *Pa saj sploh ni važno niti kam niti od kod. Navsezadnje je vsako nagovarjanje v tem tako prekleto gluham in praznem prostoru lažno in docela brezpredmetno. Ker je vsak dialog v resnici monolog.*

Ker je dramatičnost samo navidezna in zadušena v mejah ene same osebe. Skratka: če ni nikogar, potem me pač nihče tudi slišati ne more. Potem mi pač nihče ne more odgovoriti. Potem mi pač nihče ne more pomagati. Potem se bom pač moral znajti sam.

TIŠINA

- ON: Bom že kako. Samo da ... samo da prižgem še eno ... Tako. Zdaj je že bolje.
(*vzdihne*) Ko mi vsaj ne bi bilo treba vseskozi prižigati teh neumnih ... (*zavpije*)
Ima slučajno kdo svetilko? (*odmev*)
TIŠINA
- ON: Nima nihče? (*vzdihne*) Jasno – nihče. Toda, kot sem rekel: se bom že kako znašel. Bom pač še naprej prižigal vžigalice. Prej ali slej bom menda ja našel tista izgubljena vrata! Ali vsaj kakšno okno, skozi katero bom lahko ... (*zavpije*)
Nekje vendar mora biti kakšna odprtina! (*odmev*)
TIŠINA
- ON: Nekje vendar mora biti nekakšen izhod: luknja v steni, razpoka v tleh, razkrita streha ali kaj ...! Kaj pa jaz vem kaj – še nikoli nisem bil tukaj!
TIŠINA
- ON: Vsaj zdi se mi, da ne.
TIŠINA
- ON: Pa kako bi sploh lahko z gotovostjo vedel, če sem že bil ali če še ne, ko razen te trepetave zvezde nad svojo dlanjo tako ali tako ne vidim prav ničesar?!
(*vzdihne*) Le zakaj še vedno buljim vanjo? Kot da bi bil ves eno samo oko! Kot da bi se moje meso stopilo v pogled! Kot da bi se ta vošчени čopič časa pogreznil v goreče platno! Kot da bi se vsa ta nična tema za mojim hrbtom za zmeraj zgostila v negibno korenino. (*vzklikne*) Jebenti, le zakaj se sploh še imam?!
(*odmev*)
TIŠINA
- ON: Le zakaj, za vraga, sploh še imam telo: vrat, ramena, roke ...?!
TIŠINA
- ON: Le zakaj imam noge, če jih sploh ne uporabljam, če še kar naprej vztrajam na enem in istem mestu?
TIŠINA
- ON: Zakaj ...? Zakaj že spet ta »zakaj«? Zakaj zmeraj samo »zakaj«? Zakaj še vedno ta jalova retorika? Zakaj še kar naprej nema vegetacija v besedišču? Zakaj breztežne besede? Raje ... (*odločno zakorači v prostor*)
KORAKI
- ON: Raje telo ... raje gromki odgovori telesa.
KORAKI
- ON: Skrajni čas je že bil. Skrajni čas je že!
KORAKI
- ON: Čim prej zapustiti to živo truplo!
KORAKI
- ON: Čim prej se premakniti s tega gluhega podstavka! Čim prej prestopiti hromo težo stopal! Čim prej od tod! Čim prej stran!
KORAKI
- ON: Proč!
KORAKI
- ON: Čim dlje!
KORAKI
- ON: Čim dlje od tod! (*vzdihne*) No, tudi tale je ugasnila! Res bi bilo krasno, če mi ne bi bilo treba kar naprej prižigati teh ... (*se nenadoma ustavi*) Ampak, človek božji, je to sploh prava smer?! (*zavpije*) Je to sploh prava smer? (*odmev*)
TIŠINA
- ON: Vem. Vem. Vem! Če ni nikogar, potem to pomeni, da ni nikogar. In če ni nikjer nikogar in nikjer ničesar razen mene, se bom pač moral orientirati po samem

sebi, bom pač moral uporabiti kompas lastnega telesa. Več kot izgubiti se tako ali tako ne morem. *(se negotovo premakne z mesta in prične zmedeno tavati po prostoru)*

KORAKI

ON: Kaj pa ... kaj pa če bi vseeno poizkusil še v kakšni drugi smeri?! Na primer – v tej ...

KORAKI

ON: Ali pa morda raje v tej ...

KORAKI

ON: Ali pa ...

KORAKI

ON: Ne, mislim, da tudi ta ne bo prava. Če sem namreč prišel od tam oziroma od tam, potem skoraj gotovo moram nadaljevati tod oziroma tod.

KORAKI

ON: Pa sem res prišel od tam?

KORAKI

ON: Hm, mislim, da sem.

KORAKI

ON: Da. Sem. Seveda – sem!

KORAKI

ON: Stoprocentno – sem!

KORAKI

ON: Morda pa bi vendarle raje rekel: devetindevetdeset- procentno ...

KORAKI

ON: Ali pa še kak procent manj.

KORAKI

ON: Ali pa ... *(vzdihne)* Pravzaprav sploh nisem tako prepričan, da ... Še več: ko takole hodim, se mi bolj in bolj dozdeva, kot ...

KORAKI

ON: Kot da bi tukaj ...

KORAKI

ON: Da, da. Mislim, da sem tukaj ...

KORAKI

ON: Seveda, tukaj sem že hodil!

KORAKI

ON: Stopro ... Raje takoj: devetindevetdeset ... ! Nikoli se ne ve.

KORAKI

ON: Ali pa še kak procent manj. Ta tema ...!

KORAKI

ON: Res je: v takšni temi ne moreš biti nikoli povsem prepričan.

KORAKI

ON: Kljub temu pa ...

KORAKI

ON: Ali pa tudi ne ... Ali pa ... *(se zadihan ustavi in zavpije)* Dovolj! *(odmev)*

TISINA

ON: Ne vem ... res ne vem ... ta večni semtjasemtja! Nikamor ne vodi. Prav nikamor! Treba bo kaj ... treba bo nekaj ... treba se bo preprosto odločiti. Navsezadnje je tako ali tako čisto vseeno. Naprej ali nazaj, na levo ali na desno, ta ali ona smer. Čisto vseeno. Povsod samo tema in tišina.

TISINA

ON: Povsod samo tema, le tale krhka vžigalica, ki se nikakor noče spremeniti v severnico. Od vseh strani pogled na njen svilnati sij. Zmeraj in povsod. Povsod in zmeraj. Zmeraj isto prasketanje časa in prostora.

TIŠINA

ON: Bi bilo, torej, res tako tragično, če bi se po pomoti vrnil na začetek?

TIŠINA

ON: Mislim, da ne.

TIŠINA

ON: Še več: morda bi bilo to v tem trenutku celo najpametneje. *(odločno zakorači v prostor)*

KORAKI

ON: Morda me je tam medtem kdo že iskal?!

KORAKI

ON: Morda me tam kdo že nestrpno čaka?!

KORAKI

ON: Gotovo me kdo že hudo pogreša, ko sem kar tako brez slovesa odšel od ... od ... Od kod že?

KORAKI

ON: Od tam pač, kjer se je vse skupaj začelo, mislim, preden sem bil prisiljen prižgati prvo vžigalico.

KORAKI

ON: Prisiljen?! Sem bil res prisiljen? *(vzdihne)* Pa kaj se spet zapletam?! Prisiljen ali ne, dejstvo je, da sem vžigalico prižgal, ker ... ker ... ker sem jo pač prižgal. Ker sem gotovo imel kak pameten razlog za to. Ker ... ker ... ker sem pač hotel videti, kje sem in kako bi prišel od tam, kjer sem.

KORAKI

ON: In kje sem dobil vžigalico?

KORAKI

ON: Jasno, iz škatlice za vžigalice.

KORAKI

ON: In škatlica?! Kje sem jo našel?

KORAKI

ON: Mislim, da v levem žepu.

KORAKI

ON: Ali pa v desnem. Ne spominjam se več.

KORAKI

ON: V žepu?!

KORAKI

ON: Da, v žepu svojega plašča, ki je visel na obešalniku v omari moje sobe, ki si jo zjutraj tako skrivnostno zapustila. *(se ustavi)* Zapustila, ker ...

TIŠINA

ON: Ker ...

TIŠINA

ON: Ker si pač hotela čimprej ven. Mislim, ker nisi več mogla ostati znotraj. Ker si rekla, da preprosto ne vzdržiš več, da moraš še v istem trenutku na zrak, da soba zaudarja po zatohlem, da se nočeš nalesti od mene, da nočeš postati takšna kot jaz. Ker nočeš postati del sobnega inventarja, ena izmed tistih tako masivnih starinskih omar, ki so do neskončnosti statične, ki so neskončno težke, ki se nikoli nikamor ne premaknejo, ki so tako prekleto podobne krstam. In si odšla, ker ...

TIŠINA

ON: In sem ostal, da si ti lahko odšla. In sem menda pozneje odprl plin, ker...

TIŠINA

ON: Ker... Kaj pa jaz vem, zakaj?! Pozabil sem. Morda sem hotel pristaviti kavo. Ali pa... *(vzdihne)* Pa saj sploh ni važno! Segel sem torej v tisto omaro, pobrskal po žepu plašča, odprl škatlico, izvlekel vžigalico in...

EKSPLOZIJA

2

Druga slika je najdena v veliki akustični čakalnici železniške postaje. Vrvež ljudi in vlakov. Hreščeči zvočniki naznanjajo prihode in odhode. ONA je njegova pot, ON njeno potovanje.

OGLUŠUJOČA EKSPLOZIJA IZ ZAKLJUČKA PRVE SLIKE PREIDE V ENAKOMERNO DRDRANJE VLAKA, KI SE POČASI USTAVLJA... POTNIKI VSTOPAJO IN IZSTOPAJO... VSTOPIMO V ČAKALNICO, NEKAJ ČASA BREZCILJNO TAVAMO PO PROSTORU IN PRISLUŠKU-JEMO KIPEČEMU KAOSU BESED IN GLASOV, KONČNO PA SE OSRE-DOTOČIMO NA...

ON: Oprostite, imate morda...?

ONA: Imam. Izvolite!

ZAPRASKETA VŽIGALICA

ON: Hvala! Svoje sem nekje...

ONA: *(brezvoljno)* Se zgodi.

ON: Da – zgodi. Posebej meni. Zmeraj kje kaj izgubim ali pozabim. Moj spomin je ena sama velika luknja. *(nenadoma veselo vzdikne)* Hej, ali se nisva midva nekje že srečala?!

ONA: Mislim, da ne.

ON: Pa ste prepričani?

ONA: Sem.

ON: Popolnoma prepričani? Ali pa se vam morda samo zdi, da...? Veste, človeku včasih...

ONA: Popolnoma prepričana.

ON: Čudno. Res čudno. Dlje ko vas namreč takole gledam, vse bolj se mi dozdeva, da sva se midva nekje nekoč...

ONA: Niti – nekje. Niti – nekoč.

ON: Pa saj pravim: čudno. Prisegel bi, da... *(znova veselo vzdikne)* Čakajte! Čakajte – nekaj se mi je posvetilo! Bilo je... Srečala sva se, ko...

ONA: Zaman se trudite. Prvič sem v teh krajih.

ON: Prav imate: srečala sva se čisto na drugem koncu sveta. Vaš vlak je zamujal. Da, prav dobro se spominjam tistega soparnega poletnega dne: vračal sem se s službenega potovanja v... v... No, pa je ugasnila. Mi lahko, prosim...!

ZAPRASKETA VŽIGALICA

ON: Hvala! Svoje sem nekje... Zmeraj jih nekje... Moj spomin je ena sama velika luknja, ki... Se pravi, kje sem že ostal?

ONA: Na službenem potovanju v V. Res ste pozabljivi.

ON: Res je, nekje sem ga pozabil. Ulilo se je, jaz pa sem nekje pozabil dežnik. Hotel sem vas pospremiti do ...

ONA: Ne. To nisem bila jaz. Niti slučajno. Prav gotovo ste me s kom zamenjali.

ON: (*jo oponaša*) »Ne. To nisem bila jaz. Niti slučajno.« Te besede! Prepričan sem, da sem jih некоč že slišal. In ta glas! Vaš glas je nekaj čisto posebnega. Ne bi ga mogel zamenjati. Ne, takega glasu človek ne pozabi kar tako.

ONA: Rekli ste, da zmeraj pozabljate.

ON: To sem rekel? Že mogoče. Vendar pa ...

ONA: Rekli ste tudi, da je vaš spomin ena sama ...

ON: So stvari, ki so globlje od spomina. Na primer ...

ONA: Tudi ta vam je ugasnila.

ZAPRASKETA VŽIGALICA

ON: Hvala! Svoje sem nekje ...

ONA: (*ga oponaša*) »Zmeraj jih nekje pozabim. Moj spomin je ena sama velika luknja.« Res ste posrečeni. Nekaj vam povem: z največjo gotovostjo lahko trdim, da tako unikatnega primerka svoj živi dan še nisem srečala.

ON: Pa ste res tako zelo prepričani?

ONA: Sem.

ON: Veste, človeku včasih ...

ONA: Popolnoma prepričana.

ON: Saj pravim: čudno. Prisegel bi, da ...

ONA: (*smeh*) Ne! In še enkrat: ne! Prav gotovo bi se spomnila, če ...

ON: Da, se že spomnim. Govorila sva o stvareh, globljih od spomina. Na primer ... na primer ...

ONA: Pa smo spet tam. (*smeh*)

ON: Na primer – vaš smeh. Ne spominjam se ne kje in ne kdaj. In vendar sem prepričan, da sem ga nekje некоč že slišal.

ONA: (*se zresni*) Povedala sem vam že, da to nisem bila jaz. Razen tega pa, naj vas spomnim, rekli ste: »Globljih od spomina«. Če res nameravate govoriti o stvareh, ki so globlje od spomina, boste morali radikalno spremeniti svojo leksiko, jo zreducirati na ... Kar je globlje od spomina, namreč, ne pozna ne nekje in ne некоč. Samo zdaj in tukaj.

ON: Vidite, kako krasno se ujemava. Kot da bi bila ustvarjena drug za drugega. Zmeraj me najdete, ko se izgubim. Seveda – zdaj in tukaj. To je to. Vaš glas – moja ušesa. Moja ušesa – vaš glas. Zdaj in tukaj. Tukaj in zdaj. Ves moj spomin je osrediščen v »zdaj in tukaj«, v »tukaj«, ki se razteza do obzorja in dlje, v »zdaj«, ki traja in traja. Priznam: že dolgo vas zasledujem.

ONA: Ampak ...

ON: Zdaj in tukaj, da. Samo to. Vse ostalo sem izbrisal iz spomina: službo, politiko, konjičke ... Samo vi. Nobene preteklosti.

ONA: Ampak že nekaj let sem ...

ON: (*porogljivo*) Čas! Nič mi ne pomeni.

ONA: Pa saj to ni mogoče. Zelo sem pazila, zmeraj sem za sabo skrbno izbrisala vse sledi. Mojih potovanj se nikoli ni dalo predvideti vnaprej.

ON: Ni važno, pot ostaja pot.

ONA: Spremenila sem svojo zunanost, ne samo enkrat, tisočkrat. Vsak teden nova obleka, nova pričeska, šminka, senčilo ... Moj obraz ni bil enak niti en sam dan.

ON: Da, tudi po tem lahko spoznaš človeka. Po spremenljivosti. Zlahka sem vam sledil.

ONA: Ne, to ni mogoče. Zmotili ste se. Morali ste se nekje zmotiti. (*vzklikne*)

Spremenila sem ime! Spremenila sem priimek! Spremenila sem hojo, kretnje rok! Zmotili ste se. Morali ste se nekje zmotiti. Spremenila sem barvo svojega glasu! Ni me bilo mogoče prepoznati. Svojim besedam sem izbrisala običajen pomen! Ni me bilo mogoče najti v njih. Spremenila sem jezik! Zamenjali ste me z neko drugo osebo, iz neke druge dežele. Gotovo ste se nekje zmotili. Morali ste se nekje zmotiti. Nekoč ste morali stopiti na napačen vlak. Nekje, nekoč...! Morda nekega meglenega aprilskega jutra...?! Ali pa tistega zasneženega decembrskega večera...?! Nekje ste se morali, gotovo ste se nekoč zmotili! Dovolj je bilo enkrat samkrat. In že ste za zmeraj izgubili sled.

ON: Recimo, da je tako. Da ste izginili v megli, da ste se pogreznili v sneg, da sem nekje, da sem nekoč za zmeraj izgubil sled za vami. In s kom... s kom, za vraga, se potemtakem pogovarjam ta trenutek?!

ONA: To je čisto naključje. Nekje ste pozabili vžigalice in...

ON: Naključje?! Smešno! Menda ne boste trdili, da obstajate samo kot naključje, da je vaš glas v resnici glas nekoga drugega.

ONA: Ne, tega seveda ne trdim, toda...

ON: Ali pa me boste celo poskušali prepričati, da vas v resnici sploh ni tukaj, da se že ves čas pogovarjam sam s sabo. Da ni med nama nobenega dialoga, da so vse te besede besede enega samega.

ONA: Ne, tudi tega seveda ne...

ON: Naključje?! Smešno! *(jo oponaša)* »Nekje ste pozabili vžigalice in...« Ljuba moja, kdo pa pravi, da sem jih tudi v resnici pozabil. Kaj pa, če je bila vse to samo igra?

ONA: Igra?!

ON: Recimo, da jih imam v žepu svojega plašča.

ONA: Ne verjamem.

ON: Pa jih imam. Zmeraj jih imam tam.

ONA: Razen danes.

ON: Tudi danes.

ONA: Ampak...

ON: Še posebej danes.

ONA: Ampak, saj ste vendar...

ON: *(jo oponaša)* »Ampak saj ste vendar trdili, da ste jih nekje pozabili...« Priznam, zlagal sem se. Moral sem se. Moral sem si pač kaj izmisliti, da sem se vam lahko približal.

ONA: *(plane v smeh)*

ON: Da, res je smešno. Mislim, vse te štorije o spominu, o eni sami veliki luknji, ki...

ONA: *(smeš)* Pa saj smo vendar v avgustu. Daleč na okrog ne vidim nobenega plašča.

ON: Ne? Zanimivo, tudi jaz ga ne vidim. Toda ne razumem, zakaj vas v tej peklenski prednevihni sopari kar naenkrat zanimajo...

ONA: In vi...?! V kratkih rokavih ste. Nobenega sledu o kakšnem plašču.

ON: Jasno, v tej neznosni vročini. Pa saj bi zgorel. Toda, resnično ne razumem, zakaj...

ONA: Naj vas spomnim: vžigalice! Rekli ste, da jih imate v žepu svojega plašča.

ON: Da, prav ste slišali.

ONA: Toda...

ON: Prav ste slišali: »V žepu svojega plašča.« Veste, četudi je moj spomin že nekaj časa ena... ena...

ONA: *(nestrpno)* Ena sama velika luknja.

ON: Hvala! Torej, četudi je v moji glavi že nekaj časa ena sama velika luknja, pa je na dnu te luknje še zmeraj rdeča glavica vžigalice.

ONA: In plašč? Res ne razumete, kaj vam hočem povedati. Plašč! Kje ga imate?

ON: Kje ga imam? V omari, jasno! Poletje je, veste, in ...

ONA: Torej ste vžigalice vendarle ...

ON: Ne! In še enkrat: ne! Naj znova ponovim: četudi je moj spomin ...

ONA: Ne, nikar!

ON: Ena sama velika luknja.

ONA: Nikar! Prosim vas, nikar!

ON: Pa je na dnu te ...

ONA: Dovolj! Dovolj!

ON: Pa je nekje globoko v meni še zmeraj neka majhna podnajemniška sobica, temačna izbica, zasidrana s tistimi velikimi starinskimi omarami. Samotna izbica, v katero se lahko zaprem in iz katere lahko neskončno lahek in svetel znova in znova odpotujem, ne da bi se za zmeraj izgubil.

ZVOČNIKI NAZNANIJO PRIHOD VLAKA

ONA: Moj vlak prihaja. Posloviti se moram.

ON: Že. Tako hitro. Toliko bi vam še rad ...

ONA: Drugič.

ON: Pa drugič. Saj res, pomagal vam bom nesti kovček.

ONA: Hvala, zelo ste prijazni!

ON: In ulilo se je. Imate dežnik?

ONA: Imam, nekje v kovčku. Toda, ne spleča se.

ON: Nikar ga ne iščite. Pospremil vas bom s svojim. Kam sem ga že ...?

ONA: (*smeh*) Saj ga ne iščem. Za teh nekaj metrov se resnično ne spleča odpirati dežnika.

ON: Kam neki sem ga ...?

NJUNA GLASOVA SE POČASI IZGUBITA POD HRUMEČO TEŽO PRIHAJAJOČEGA VLAKA, V HRUPU, KI NEZADRŽNO NARAŠČA...

3

Tretja slika slepa in gluha zre vase. ONA poskuša prižgati vžigalico in ustvariti čas. ON je utelešena tišina.

HRUMENJE VLAKA, KI OB ZAKLJUČKU DRUGE SLIKE NARASTE DO NEZNOSNOSTI, NENADOMA ODSEKANO STRMOGLAVI V TIŠINO...

ONA: V gluhem prostoru ...

TIŠINA

ONA: V slepem prostoru ...

TIŠINA

ONA: V gluhem prostoru bi vžigalica zaprasketala tisočkrat glasneje kot sicer.

TIŠINA

ONA: Znotraj razdalj, ki jih s pogledom začrta slepo oko, bi svetloba krhkega plamenčka zažarela z močjo najvišjega sonca.

TIŠINA

ONA: Toda – ne. Ne govorim o kontrastih, o tisti čudežni moči tišine, da s svojo globino le še poudari strmino, vrtočlavo višino obale glasu. In ne govorim o tisti

neprehodni temi, ki s svojim črno zgoščenim robom bleščeče pozlati krog polne lune. Ne, ne govorim o kontrastih. Govorim o tišini, ki je zvok, in o temi, ki je svetloba. In obratno: o zvoku, ki je tišina, in o svetlobi, ki je tema. Zato moje besede niso nikoli izgovorjene na glas, zato so vsi moji glasovi zadušeni v prsih, zato so vsa moja molčanja en sam neprekinjen krik.

TIŠINA

ONA: V gluhem prostoru ...

TIŠINA

ONA: V slepem prostoru ...

TIŠINA

ONA: V gluhem prostoru bi vžigalica zaprasketala tisočkrat glasneje kot sicer. Ker bi se razplamtela sama v sebi. Ker bi je ne slišal nihče.

TIŠINA

ONA: Nihče? Kako nihče? Kaj pa jaz? Kaj bi bilo z mano?

TIŠINA

ONA: Jaz ...

TIŠINA

ONA: Jaz bi pač še vedno strmela vanjo.

TIŠINA

ONA: Jaz ...

TIŠINA

ONA: Jaz bi pač še vedno utelešala pogojni »bi«, pogojni »jaz«. Še vedno, še kar naprej bi z besedami tipala proti njej in okoli nje, misleč, da si lahko takole od daleč ogrejem premražene prste. Kot da bi ne vedela, da si s takole ubogo vžigalico – s krhko paličico, ki tako ali tako nekako ne sodi več v ta čas, a kot »stara dobra« vendarle še vedno životari nekje na njegovem robu – kot da bi ne vedela, da si z njo v tem neskončno hladnem prostoru nikakor ne moreš ogreti dlani.

TIŠINA

ONA: Še vedno, še kar naprej bi poskušala izničiti tisti »tako od daleč« in ga spremeniti v bližino. Znova in znova bi poskušala osamiti predmet svojega miselnega poželenja, z besedami prodreti vanj in ga še v istem trenutku zapustiti, ga očistiti pridevnikov, ga na sploh odlepit od besed. Biti tiho. Molčati.

TIŠINA

ONA: S slepimi očmi zreti v svetlobo in se brez rok dotikati plamena. Biti tiho in gluha prisluškovati prasketanju. Molčati. Molčati.

TIŠINA

ONA: V gluhem prostoru ...

TIŠINA

ONA: V slepem prostoru ...

TIŠINA

ONA: V gluhem prostoru, kjer je vsaka beseda, kjer je celo krik samo prisluh. V prostoru, znotraj razdalj, ki jih s pogledom začrta slepo oko, kjer je vsaka zvezda, kjer je celo sonce samo privid. V prostoru, katerega razsežnost je enaka razsežnosti mojega telesa, bi hroma stopala vase. In bi se koraki neslišno pogrezni v pot in bi se pot skrčila v eno samo točko do skrajnosti zgoščenega trenutka, v eno samo točko, nabreklo od statike. In bi vse težje prenašala njeno samotno negibnost. In bi kmalu ne vzdržala več njenega večnostnega pritiska. In bi neskončno osamljena zahrepenela po koncu. Ali po začetku – vseeno je. In bi

hotela znova pognati čas, zakoračiti v prostor drugega. Se mu voljna odpreti, da se kot spol znova naseli v moje telo. In bi moje telo ne bilo več samo moje. In bi moja usta ne bila več samo moja. In bi končno izrekla zunanost. In bi spregovorila na ves glas in preglasila ta pogojni »bi«. In bi visoka zavpila: »Zdaj se me dotakni!« In bi sopla s polnimi pljuči strasti: »Ne čakaj več! Niti trenutka! Ker jaz ... jaz preprosto ne vzdržim več!« In bi voljna ječala v tvoje uho: »Dotakni se me! Podrgni se ob mojo drgetavo kožo! Zdrsni – močno! Zdrsni – močneje! Zdrsni – z vso težo drugega! Zdrsni že po moji temni steni! Da zažarim! Da svetla zaprasketam v temo.«

TIŠINA

4

Četrta slika je slepo okno. ONA zaman poskuša odpreti oči. ON svojih nikakor ne more zapreti.

ONA: *(dvigne rolo)*

ON: *(se mukoma prebuja)* Kaj ...? Kaj je zdaj to? Ta svetloba?! Si znorela ali kaj?

ONA: *(odpre okno)*

OGLUŠUJOČE DRDRANJE VLAKA.

ON: Pa kaj ti je? Brrr! Brrr! Kakšen mraz! Zapri že to prekleto okno! Bi rada, da ...

ONA: *(zasanjano)* Sneg!

ON: Nič nimam proti njemu, toda ...

ONA: Toliko snega!

ON: Si slišala – zebe me? Sneg lahko občuduješ tudi skozi šipo. Sploh pa mislim, da je za kaj takega še mnogo prezgodaj.

ONA: Prezgodaj? Sploh veš, koliko je že ...?

ON: Briga me, koliko – nedelja je!

ONA: *(zapre okno)*

HRUP ODSEKANO UGASNE V TIŠINO

ONA: Sanjalo se mi je, veš, sanjalo, da ... *(spusti rolo)*

ON: Tako ...! Zdaj je že bolje. *(zazeha)* Dosti bolje ...

TIŠINA

ONA: *(prične brskati po stanovanju)*

ZAPRASKETA VŽIGALICA

ONA: *(vase)* Samo še tri so ostale.

ON: Samo še tri? Si rekla – samo še tri?

ONA: Mislila sem, da spiš.

ON: Poskusil sem ponovno zaspati, toda tista grozna svetloba maloprej in tisti peklenski mraz ... Do kosti sta se mi zažrla v telo.

ONA: Oprosti, nisem hotela ...! Sanjalo se mi je, veš, sanjalo, da ...

ON: Sneg? Si rekla, da je zapadel sneg?

ONA: Res je: sneg! Veliko snega! Naj odprem ...?

ON: Ne, nikar!

TIŠINA

ON: Lahko dobim še jaz ...!

ZAPRASKETA VŽIGALICA

ONA: Ali res ne bi odprla? Tako rada bi, da ...

ON: Sanjalo se ti je, praviš? Zapadel je sneg in ...

ONA: Ne, sneg je tudi v resnici ...

ON: Kako – v resnici? Dobro veš, da ...

- ONA: V resnični resnici. Odprla sem okno in ...
- ON: In kaj se ti je še sanjalo? Mislim, razen o snegu in o resnični resnici.
- ONA: Tista tišina ...
- ON: In razen o tišini.
- ONA: Nagnila sem se čez okensko polico: zunaj ...
- ON: Prepričana, da si budna, si se sklonila k meni.
- ONA: Ne, motiš se! Tokrat sem se prebudila čisto zares!
- ON: Prepričana, da si budna čisto zares, ker sem jaz tako globoko spal.
- ONA: Budna čisto zares! Ker nekdo vendar ...
- ON: Ker nekdo vendar mora biti glas, da je kdo drug lahko uho.
- ONA: Ker nekje ...
- ON: Ker nekje vendar mora biti dan, da je drugje lahko noč.
- ONA: Ker globoko v meni ...
- ON: Ker nekdo vendar mora biti »jaz«, da se kdo drug lahko spremeni v »ti«.
- ONA: Ker nekdo vendar mora biti vse, da se kdo drug lahko spremeni v nič. Ni te bilo!
- ON: Bil sem. Bil! Sanjal sem tvoje besede, še preden si jih speča spregovorila tudi na glas.
- ONA: Široko sem odprla oči: pokrajina je bila prostrana in tiha.
- ON: Soba je glasno drhtela od neskončne bližine zaprtih vek: stene so se razširjale in krčile skupaj s pljuči.
- ONA: Ne, nikogar ni bilo. Nobenih gazi v snegu.
- ON: Sanjal sem tvoje ...
- ONA: Nobenih sanj! Ker ni bilo nikogar, ki bi sanjal. Nikjer nikogar!
- ON: Čisto razločno sem slišal, kako izgovarjam tvoje besede: »Nobenih sanj! Ker ni nikogar, ki ...«
- ONA: Nikogar, ki bi slišal! Nikjer nikogar! Pomislila sem: »V gluhem prostoru ...«
- ON: Videl sem ...
- ONA: Nikogar, ki bi videl! Nikogar! Pomislila sem: »V slepem prostoru ...«
- ON: Čisto razločno sem videl, kako si se sklonila k meni in zašepetala ...
- ONA: V gluhem prostoru bi vžigalica zaprasketala tisočkrat glasneje kot sicer.
- ON: Hotela si nekomu povedati, morala si spregovoriti, reči: »Odpri oči!«
- ONA: Znotraj razdalj, ki jih s pogledom začrta slepo oko, bi svetloba krhkega plamenčka zažarela z močjo najvišjega sonca.
- ON: Hotela si, da vidim, da izrečem: »Si! Budna si! Resnično budna!« Potrebovala si moje besede, dokaz. Potrebovala si nasprotno stran, kontrast.
- ONA: Toda – ne! Ne! Ne govorim o kontrastih, o tisti čudežni moči tišine, da s svojo globino le še poudari strmino, vrtoglavo višino obale glasu. In ne govorim o tisti neprehodni temi, ki s svojim črno zgoščenim robom bleščeče pozlati krog polne lune. Ne, ne govorim o kontrastih. Govorim o tišini, ki je zvok, in o temi, ki je svetloba. In obratno: o zvoku, ki je tišina, in o svetlobi, ki je tema. Zato moje besede niso nikoli izgovorjene na glas, zato so vsi moji glasovi zadušeni v prsih, zato so vsa moja molčanja en sam neprekinjen krik.
- ON: Klicala si me: najprej čisto potihem, potem glasneje in končno na ves glas.
- ONA: Pomislila sem: »V gluhem prostoru ...«
- ON: Odgrnila si odejo in me razkrila.
- ONA: Pomislila sem: »V slepem prostoru ...«
- ON: Stresla si me. Čutil sem, kako se široko razprti prsti potapljajo vse globlje v meso, kako z dolgimi ženskimi nohti drsiš po razgaljenem telesu, kako se za roževinastimi robovi nabirata kri in odrgnjena koža. Hotela si me prebuditi. Hotela si mi

povedati. Hotela si me vprašati. Na vsak način si hotela dokaz. Jaz... jaz pa sem tako trdno spal. Jaz pa sem še kar naprej sanjal tvoje sanje. In se me prav zato ni dalo prebuditi. In te nisem mogel čutiti, ker so bili tvoji dotiki površina moje kože. In te nisem mogel slišati, ker je bil moj sluh višina tvojega glasu.

ONA: Pomislila sem: »V gluhem prostoru bi vžgalica zaprasketala tisočkrat glasneje kot sicer. Ker bi se razplamtela sama v sebi. Ker bi je ne slišal nihče.«

ON: Zaman si se trudila. Mene ni bilo mogoče prebuditi. Zaman si se mi do kosti zažrla v telo. Nobene bolečine nisem mogel zaznati. Zaman si z vročnimi dlanmi prižigala vžgalico za vžgalico, zaman si mi z gorečimi lasmi prasketala pred očmi. Nobene svetlobe nisem mogel zaznati. Bil sem na tvoji strani sanj.

ONA: Bila sem globlja od globine, prozornejša od prozornosti...

ON: Bil sem neprepustna veča tvojega očesa. Sanjal sem tvoj pogled. Ti pa si na vsak način hotela videti skozi.

ONA: Čas se je žareče raztezal v neskončnost prostora.

ON: Šele čez čas si se razočarana odtrgala od mojega telesa. Težka in potna si se naslonila na mrzlo steno. S tisočnimi dlanmi si dolgo otipavala kamnito površino, kot da bi jo hotela prepojit s svojo toploto in jo spremeniti v kožo, kot da bi jo hotela utelesiti in prebuditi – kot da bi bilo lažje prebuditi kamen kot mene. Nazadnje pa si se vendarle morala vdati. Obupana in na smrt utrujena si se znova zaprla in pogreznila vase.

ONA: Tako odprta, vsa odprta! Tako širna in razpršena, hkrati pa zgoščena v en sam »tukaj in zdaj«, sem se z vsem bitjem zavedela, da to niso sanje. Da sem, ker pač sem in da te ni, ker te pač ni. In da te ne bi mogla videti, pa če bi še tako napenjala oči. Bil si na drugi strani trenutka.

ON: Vsa v sebi si odsotno...

ONA: Odprta vsemu, da se je vse znova naselilo vame. Vsa odprta in prav zato tako svoja. Dopolnjena. Moje telo je bilo znova moje. Prostor se je znova zgradil v prostor, čas se je izlil v čas. In tista zgoščena tema...?! Nisem je več potrebovala. Znova, toda tokrat čisto zares, sem stopila k oknu.

ON: Dolgo si odsotno strmela predse, nenadoma pa si se sunkovito obrnila in se polna novega upanja približala radijskemu aparatu.

ONA: Dvignila sem rolo in odprla okno.

V OZADJU ŠUM RADIA

ONA: (zasanjano) Sneg!

ON: Hreščanje in oglušujoči piski! Potem si poiskala pravo postajo.

PO RADIU: »Sneg! / Hreščanje in oglušujoči piski. Potem si poiskala pravo postajo. // Sneg! // Hreščanje in oglušujoči piski. Potem si poiskala...« ZANKA SE PONAVALJA IN VSE GLASNEJŠA POČASI SILI IZ OZADJA...

ON: Sklonila si se k aparatu, kot da bi hotela z vročimi ustnicami stopiti mrzlo opno zvočnika in mi šepniti na uho: »Zbudi se! Odpri oči! Odpri ta težka vrata, ki naju ločujejo, in pridi ven! Odpahni jih in me poglej!« Potrebovala si moj pogled, ne da bi se zavedala, da ga že imaš, da že ves čas zrem skozi tvoje zenice, da vidim, kar vidiš ti, da slišim, kar slišiš ti. Dušeci glasovi so v vse temnejših slojih prekrivali prostor.

ONA: Toliko snega!

ON: Toliko teme!

ONA: Ne, sneg je bil resničen!

ON: Kako veš, si se ga dotaknila?

ONA: To ne, vendar pa... vendar pa... (vzklíkne) Seveda! Le kako se nisem tega spomnila že prej? Ti...!

- ON: Jaz?
- ONA: Ti, da!
- ON: Kaj – jaz? Jaz že ne...
- ONA: Rekel si: »Brrr!«
- ON: Brrr?
- ONA: Da, rekel si: »Brrr!«
- ON: Ne razumem. Kaj hočeš...?
- ONA: Hočem reči, da si začutil tudi v resnici.
- ON: Tudi v resnici? Kaj sem začutil tudi v resnici?
- ONA: Mraz! Mraz vendar! Rekel si: »Kakšen mraz!« Rekel si: »Zebe me!«
- ON: Ne, motiš se! Rekel sem: »Ugasni že to prekleto stvar! Ušesa mi bo razneslo.«
- ONA: Rekel si: »Zapri že to prekleto okno! Bi rada da zmrznem?«
- ON: Rekel sem: »Ugasni! Samega sebe ne slišim več.«
- ONA: Zazeblo te je. Resnično te je zazeblo. Se pravi, da je bil sneg resničen, da je bila belina tam spodaj resnična, da je bila tišina tam zunaj...
- ON: Sanjalo se ti je, sanjalo... Prav dobro se spominjam. Rekla si: »Sanjalo se mi je, veš...«
- ONA: Res je, prav to sem rekla. Ker so bile sanje zame preteklost, ker se je vame znova naselila budnost, ker sta v sobo vdrla resnični mraz in svežina jutra.
- ON: Rekel sem: »Tišino! Hočem tišino!«
- ONA: Bala sem se, da se ne prehladiš, zato sem okno znova zaprla.
- HRUP ODSEKANO UGASNE V TIŠINO*
- ON: Ugasnila si radio. Končno si ga ugasnila.
- ONA: Rekel si...
- ON: (*hkrati*) Rekel sem: »Tako...! Zdaj je že bolje. Dosti bolje!«
- TIŠINA*
- ONA: (*prične brskati po stanovanju*)
- ZAPRASKETA VŽIGALICA*
- ON: Lahko dobim še jaz?
- ZAPRASKETA VŽIGALICA*
- ONA: (*vase*) Zadnja...
- ON: Zadnja? Si rekla – zadnja?
- ONA: Pa kaj? Tako ali tako jih ne potrebujeva več? Odpotovala bom.
- ON: Kako...? Me ne ljubiš več?
- ONA: Bolj kot kdajkoli! In prav zato moram znova najti svoj...
- ON: Odpotovala – kam?
- ONA: Kamorkoli. Samo, da...
- ON: In jaz?!
- ONA: Tudi ti.
- ON: Torej bom tudi jaz... Saj sem vedel.
- ONA: Da, tudi ti. Tudi ti boš znova našel svoj pravi jaz.
- ON: Bom našel še kakšno vžigalico?
- ONA: (*smeh*) Kupil boš nove. Ne, kupil si boš vžigalnik, zamenjal pregorelo žarnico. Na široko boš odprl vrata, da se bo v sobo znova naselil čas. Prestopil boš ta visoki prag besede. Vrnil se boš domov.
- ON: Domov. Ti si moj dom. Samo ti. Prva in edina. Zdaj in...
- ONA: Dovolj! Dovolj imam te postaje, prve in edine. Dovolj imam tega večnega drsenja v zdaj in tukaj, te strme, te navpične poti v globino trenutka. Dovolj! Stopila bom na prvi vlak.
- ON: Moraš res...?

ONA: Moram, verjemi mi!

ON: Če moraš res... če res ne gre drugače, pa odpotuj. (*vase*) Tako ali tako se ne bo nič spremenilo. (*vzklíkne*) Kar daj, odpelji se! Ne bo ne prvič in ne zadnjič, odkar sva zapahnila vrata, odkar sva zaprla oči. Ker lahko – kot si mi dejala – le zaprte oči vidijo skozi veko pogleda, ker lahko – kot sem ti vzneseno pritrdil – le na zaprta vrata naslikaš resničen izhod.

ONA: Ne, nisi me razumel. Odprla jih bom.

ON: Torej jih vendarle še nisi. Zdelo se mi je, da...

ONA: Odprla jih bom zares.

ON: A zares?! Se pravi, da jih do zdaj še nisi zares.

ONA: Odprla jih bom še bolj zares. Odprla jih bom čisto zares.

ON: Še bolj zares?! Čisto zares?! Zdelo se mi je, da si maloprej rekla...

ONA: Odprla jih bom najbolj zares. Resničnejša od besed. Preprosto: prišla bom za kljuko in...

ON: Morda pa to ne bo tako preprosto. Morda pa vrata sploh niso več tam, kjer so bila.

ONA: Ne razumem...

ON: Morda tudi midva nisva več tam, kjer misliva, da sva. Morda to že zdavnaj ni več ista soba.

ONA: Kako to misliš – ni več ista soba? Saj se nisva niti za trenutek premaknila od tod.

ON: Pa si prepričana, da se res nisva?

ONA: Še več: večino časa sva prežдела v tejle postelji.

ON: Si res pozabila...?

ONA: Nisem, toda...

ON: Si res pozabila na vsa najina potovanja? Na dotike, ki so prasketali po tvoji zagoreli koži, kot bi z gorečega ekvatorskega neba deževala sonca? Si res pozabila, kako globoko sva občutila svojo notranjost, ko je samo trenutek kasneje najini prepoteni telesi ukleščil večni sneg in led severnega morja? Si res pozabila na...?

ONA: Ne, seveda nisem, toda vse to so bile samo sanje. V resnici pa bi vročina in led najini telesi prav kmalu spremenila v trupli. V resnici pa sva ves ta čas gnila na tej mrtvaški postelji, v tem temačnem grobu, v tem gluhem, v tem slepem...

ON: V gluhem prostoru, v slepem prostoru bi vžigalica zaprasketala tisočkrat močnejše kot sicer. Ali niso to tvoje besede?

ONA: So. Seveda so. Toda to so samo besede. Nič več kot to.

ON: V gluhem prostoru bi besede...

ONA: Bi! Spet ta pogojni »bi«. Dovolj ga imam.

ON: Ne gre samo za to. Ne gre samo za »bi«. Hočem reči: v gluhem prostoru so besede koraki. V slepem prostoru so podobe dejstva.

ONA: Če so besede res koraki, če so podobe dejstva, potem... potem še enkrat jasno in glasno naznanjam svoj odhod. (*odločno zakorači v prostor*)

KORAKI

ONA: Odhajam!

KORAKI

ONA: Grem! Toda, kje... kje so ta prekleta vrata?

TIPANJE PO STENAH

ONA: Tukaj nekje bi morala biti...!

PRASKANJE PO STENAH

ONA: Tukaj...?

TRKANJE PO STENAH

ON: Povedal sem ti že, da niso več tam, kjer...

TOPOTANJE PO STENAH

ONA: In kje, za vraga, so zdaj, če niso več tam, kjer so bila? Nekje vendarle morajo biti tudi zdaj, ta trenutek.

ON: Seveda so...

ONA: Ne najdem...! Ne vidim...! Prižgala bom...

ON: Si pozabila? Malo prej si prižgala zadnjo.

ONA: Zadnjo? Si rekel – zadnjo?

ON: Sem. Pravzaprav si tako rekla ti in ne jaz. Vidiš, kako se najine besede...

ONA: Dovolj! Ven grem! Ven!

TIPANJE, PRASKANJE IN TOPOTANJE PO STENAH

ONA: Nekje vendar mora biti kakšna odprtina! Nekje vendar mora biti nekakšen izhod: luknja v steni, razpoka v tleh, razkrita streha ali kaj...!

ON: Tukaj!

ONA: Kje?

ON: Na tvojih vekah. Naslikaj vrata in stopi čez prag svojega telesa. Tega ne boš naredila prvič.

ONA: Res ne razumeš? Zdaj ne gre več za domišljijo. Oči bom odprla čisto zares. (vase) Ponavljam se.

ON: Torej jih še nisi! (vase) Tudi jaz se ponavljam.

ONA: (smeh) Rada te...

ON: (hkrati) Rad te... (smeh)

ONA: (nenadoma resnobno) Če me imaš resnično rad, me izpusti.

ON: Pa saj te sploh ne zadržujem. Nočem te na silo zadržati, te spremeniti v podobo iz svoje notranjosti. Nočem! Toda razumi: prepozno je! Tvoja svoboda, se pravi – najina svoboda, ljuba moja, žal že zdavnaj ni več odvisna samo od naju. Vrata niso več...

ONA: Ne potrebujem jih. Odprla bom...

ON: Ko boš odprla oči, ne boš tam, kjer si mislila, da boš. Nisva še prispela do praga besede. Nisva – in nikoli ne bova. Najina pot se je ves čas lomila vase: dva koraka, korak, pol koraka, četrt koraka... Naprej, zmeraj naprej, bliže, zmeraj bliže, toda nikoli do praga besede. Najin čas je ves čas tek el navznoter. Zato zunanost ni več zunanost. Zato je vsak izhod v vsakem trenutku drugje.

ONA: Toda sam si dejal: »V gluhem prostoru bi besede...«

ON: V gluhem prostoru že. Toda, dokler besede so, ni gluhega prostora. Ker besede... ker besede slišijo.

ONA: Molčala bom.

ON: Ne bo pomagalo. Slišal bom tvoj molk.

ONA: Slišal boš svojega. Mene ne bo.

ON: In kako boš našla...

ONA: Odprla bom oči.

ON: Ponavljaš se. Ponavljaš.

ONA: Rekel si, da je vsak izhod v vsakem trenutku drugje. Torej se nič nikoli ne ponavlja. Ponavljanja ni. Rekel si, da najin čas teče vase! Zavrtela ga bom nazaj. Pomen za pomenom. Korak za korakom. Trenutek bo znova izplaval iz globine trenutka. Vsak moj korak bo za pol daljši od predhodnjega. Dokler ne bom na začetku. In bo čas spet tek el kot nekoč...

ON: Tega ne smeš narediti.

ONA: Mi boš preprečil? Rekel si, da me imaš rad.

ON: Ne razumeš. Ne moreš se vrniti. Če bi se vrnila, bi se vrnila kot starka.

ONA: Briga me. Rada bi se znova čutila.

ON: Tudi zdaj se čutiš. Vsak najin dotik je globlji, kot bi bil sicer. Vsak najin dialog je monolog neke druge resnice in ta spet dialog neke tretje, četrte... Tisoč značajev lahko odigrava.

ONA: Rada bi bila ena sama.

ON: Saj si, globoka in globlja. Široka in širša. Površina tvojega jaza je neskončna. Metafora si. Neulovljiva. Metafora metafor.

ONA: Rada bi znova imela meje.

ON: Toda mej ni več.

ONA: Zunaj...

ON: Tudi zunaj. Posebej zunaj. Si res pozabila? Prav zaradi tega sva se umaknila sem, v to, od sveta pozabljeno izbico. Ravno zato – med te velike starinske omare. Ker zunaj ni več resnice. Ker je vsaka stvar razpeta med seboj in svojo lažno podobo. Ker sva hotela znova resnično čutiti. Zaprla sva oči, da bi lahko videla, kaj je za svetlobo, ki je lažna, ki zastira pogled. Utihnila sva, da so znova lahko spregovorile besede. Ustavila sva se v tej sobi, da sva znova lahko odšla na resnično pot. Razumeš: najine sanje so bolj resnične od resničnosti.

ONA: Toda če resničnosti ni, če so sanje resničnejše od resnice, potem resnično nimajo več nobenega pomena. Odprla bom...

ON: Odprla jih bo starka, ne ti!

ONA: Zdi se mi, da si na nekaj pozabil. Če čas ni tekel naprej, ampak vase, potem zunaj ni minila niti sekunda. Niti za sekundo se ne bom postarala.

ON: In kje boš začela svojo rakovo pot?

ONA: Jasno. Na začetku. Se pravi – na koncu.

ON: In kje je konec.

ONA: Tukaj v bližini. Prav blizu.

ON: Kje?

ONA: Tukaj. Kmalu bo...

ON: Kdaj?

ONA: Zdaj! Ta tre...

ONA: Toda, tega trenutka ni več. Ta trenutek je ta trenutek že nek drug trenutek.

ONA: Torej bom začela v nekem drugem trenutku.

ON: Torej boš začela na napačnem mestu. Že na samem začetku boš nehote prestopila nekaj stopnic hkrati, kaj stopnic, stopnišč. Ne boš se znašla tam, kjer želiš. To ne bo nadstropje, to ne bodo tla, ki si jih zapustila. Sveta ne boš prepoznala. Globina tvoje notranjosti, tisoč napačnih besed, bo kot vulkan bruhal vanj. Nehote boš prestopila lastne dimenzije: dvakrat, tisočkrat... Nevarno igro se igraš. Strašno nevarno. Vsak tvoj gib bo nesluteno pomnožen povzročil naravno katastrofo, potres, poplavo... Vsaka zla misel, pa čeprav bo skrita še tako globoko v tvoji podzavesti, bo med ljudmi povzročila velika sovražstva, vojne. Vsak zaljubljeni pogled bo izžgal ljubljeno telo. Prižgana vžigalica bo v trenutku stopila večni sneg.

ONA: Dovolj! Molči! Molči! Nobene besede več.

ON: Prav imaš. Molčiva.

TIŠINA

ONA: (nenadoma veselo vzklikne) Spomnila sem se!

ON: Spomnila si se, kje imam še eno škatico vžigalic.

ONA: Spomnila sem se, kje so vrata.

ON: Seveda, le kako se nisem tega spomnil že prej, zmeraj jih imam tam.

ONA: (*odpira vrata omare*)

ON: V omari jasno, v tistem starem plašču. Vrzi mi jih, pristavil bom kavo.

TIŠINA

ON: Si našla? V žepu! Zmeraj jih imam tam.

TIŠINA

ON: No...?! Počakaj, pomagal ti bom! Pa saj so tukaj. Tukaj – kot zmeraj. Toda kje... kje si ti? Kam si izginila? Hej, kje...? Ne vidim te...

ZAPRASKETA VŽIGALICA... OGLUŠUJOČA EKSPLOZIJA PREIDE
V ENAKOMERNO DRDRANJE VLAKA, KI POČASI IZGINJA V DA-
LJAVO...